

at faa den offentlige Opmærksomhed henledet paa, at der her er noget meget svagt ved Bankvæsenet, noget, som trænger til at rettes, og at det maatte være en Bankinspektørs Opgave at holde sig dette Forhold skarpt for Øje og arbejde paa efterhaanden lempeligt at faa det ind i en bedre Gænge. Det er ofte ved den Slags Tingsaaledes, at den enkelte ikke magter at faa sat sit Præg paa en Lov, selv om man er brændende og inderlig overbevist om, at det, man vil, er virkelig i allerhøjeste Grad til Gavn eller maaske nødvendigt for vedkommende Institution. Men saa er der noget, som hedder, at man dog i alt Fald maa have sin Samvittighed fri, og da jeg er saa vis paa, som jeg staar her, at vi maaske oven i Købet om ikke ret mange Aar, hvis den nuværende Illikviditet fortsættes, vil komme til at staa overfor en Krise herhjemme, som vil være langt større og af langt vanskeligere Art end den af 1908, og hvorunder man vel at mærke ikke vil finde Rigsdagen saa beredt til at hjælpe som sidst, fordi Rigsdagen efter min Mening der blev misbrugt — netop fordi det er min Overbevisning, vil jeg dog for mit personlige Vedkommende gerne i Tide have raabt mit Varsko.

Ministeren for Handel og Søfart (Hassing Jørgensen): Jeg har noget svært ved at erkende, at de to Lovforslag, som de vil komme til at foreligge efter Vedtagelsen af de stillede Ændringsforslag, er forbedrede. Jeg er naturligvis klar over, at de er Udtryk for Tanker i dette Ting, som har Krav paa at blive udtrykt i de paagældende Love. Naar jeg ikke mener, at Lovforslagene bliver forbedret ved de stillede Ændringsforslag, er det, fordi jeg troede forud at have taget Hensyn til de Tanker, jeg vidste gjorde sig gældende i dette Ting, i hvert Fald taget disse Hensyn i det Omfang, hvori jeg syntes, det var muligt og forsvarligt.

Jeg skal ikke komme ind paa en Gentagelse af Drøftelsen af Modsætningsforholdet mellem Banker og Sparekasser, det var vi jo stærkt inde paa under Sagens første Behandling, og jeg har saavel ved den Lejlighed som ved tidligere Lejligheder udtalt mig udførligt om mit Syn derpaa, men kun udtale den almindelige Sætning, at det for mig ikke staar saaledes, at man giver Stempelbegunstigelse til Banker, Sparekasser, Kreditforeninger o. s. v. af Hensyn til de paagældende Institutioner, man gør det af Hensyn til de Personer, som skal udføre deres Forretning og have

deres Omsætning med disse Institutioner. Nu har man ved denne Lejlighed stillet et Ændringsforslag, som skulde tilfredsstille til begge Sider: dem, der holder paa Bankernes Ligeberettigelse med Sparekasserne, og dem, der har holdt paa, at Sparekasserne skulde favoriseres, et Ændringsforslag, som jeg, ret modstræbende, har kunnet give min Tilslutning, ikke fordi jeg i og for sig synes om det, men fordi jeg har forstaaet, at der maa bringes et Offer paa dette Punkt for at vinde Tinget for Gennemførelsen af en Lovgivning paa dette Omraade. Det, man har forlangt, er en Bestemmelse, som efter min Opfattelse — forhaabentlig — ikke vil gøre Skade. Det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) holdt en lang og indtrængende Tale, under hvilken det forekom mig, han bebrejdede mig, at jeg havde kunnet tiltræde dette Ændringsforslag til Trods for mine Udtalelser i Landstinget overfor et noget lignende Ændringsforslag — stillet af et Mindretal —, som blev forkastet. Det ærede Medlem maa ikke rette Bebrejdelse mod mig paa dette Punkt, men anerkende, at jeg har kunnet overvinde mit Sind, hvilket, som bekendt, er større end at indtage en Stad. Det ærede Medlem maa anerkende, at jeg er gaaet med til dette Ændringsforslag, skønt det strider mod al den Erfaring, jeg har gjort. Det strider mod min Erfaring og mod alt, hvad jeg har lært, at man skulde være i Stand til at binde Renten, og jeg mener heller ikke, det sker som Følge af dette Ændringsforslags Vedtagelse. Men paa den anden Side synes jeg ikke, at man længer kan modsætte sig, at de, der har en anden Opfattelse, faar gjort den Erfaring, at sligt ikke lader sig gøre; denne Erfaring vil de gennem Vedtagelsen af dette Ændringsforslag høste, og jeg vil haabe, at denne Erfaring maa blive gjort, uden at Bestemmelsen forinden faar Lov til at anrette nogen Skade af Betydning. Naar jeg mener, det kan gaa an at vedtage dette Ændringsforslag, er det, fordi den effektive Rente normalt vil ligge omkring, hvad Pengeinstitutterne betaler for Indskud paa Kontrabog, dernæst fordi Bestemmelsen alene omhandler Indskud paa Kontrabog, og endelig fordi Renten af Indskud paa Kontrabog faktisk er nogenlunde fast. Det vil være ærede Medlemmer fuldt bekendt, at Renten for Indskud paa Sparekassebog i mangfoldige Aar har været omkring 3½, 4 og 4½ pCt. til Trods for de meget store Svingninger paa Pengemarkedet. Hvis man deraf vil udlede det Resultat, at saa kan